

efter Middagen, fordi hun havde sat Dyhring Stævne ved Stationen. Der blev saaledes god Plads baade til Per og Ivan, hvilket var ganske imod Fru Salomons Beregning. Endnu i sidste Øjeblik søgte hun at blive dem kvit ved at henstille til dem at følge Ballings Eksempel og vise sig galante overfor de unge Piger; men Per lod, som om han ikke hørte det, og satte sig med hele sin Vægt paa en af Yderpladserne.

Solen var i sin Nedgang. Himlen lyste rødt over Skoven; der rørte sig ikke en Vind. Først kørte de et Stykke ud ad Strandvejen, saa drejede de ind i Skovens Skumring, hvor Philip Salomon lod Hestene gaa i Skridtgang paa de sandede Veje.

Passiaren i Vognen gik hele Tiden livlig, særlig var Eybert meget underholdende. Per derimod mælede ikke et Ord. Han sad ubevægelig ret op og ned; kun Øjnene flyttede sig urolig, og Farven paa hans Kinder skiftede idelig. Siden om Formiddagen, da Jakobe gik fra ham derude i Haven, og efter at den første Virkning af hendes Svar havde fortaget sig, havde han stadig gentaget den samme Sætning for sig selv: „Jeg vil endnu ikke give tabt“. Han havde opbygget alt for meget paa denne Forhaabning til straks at kunne opgive den. Det syntes ham, at selve Grunden under hans Livsværk vilde styrte sammen, dersom Lykken svigtede ham her. — Og dog, alle disse Bekymringer for Fremtiden var i Løbet af Dagen trængt mere og mere tilbage i hans Sind af Sorgen eller Skuffelsen over ikke at eje Jakobes Kærlighed. Han havde ikke vidst, at hun rent personlig betød saa meget for ham. Skønt han stadig godt kunde se, at hun ikke var nogen egentlig Skønhed, var den Tanke ham nu uudholde-